

Gammeltorv 22
DK-1457 København K

Tlf +45 33 13 25 12
Fax +45 33 13 07 17

www.ombudsmanden.dk
post@ombudsmanden.dk

Personlig henvendelse: 10-15
Telefonisk henvendelse:
Man-tors 9-16, fre 9-15

Indenrigs- og Sundhedsministeriets afgørelse af 24. maj 2006

I forlængelse af mit brev til dig af 23. maj 2008 vender jeg nu tilbage til sagen. Jeg beklager meget at min behandling af sagen har trukket ud. Det skyldes ikke kun sagens omfang og kompleksitet, men også – som jeg før har skrevet til dig – at der for tiden er mange sager til behandling her ved embedet.

Jeg har gennemgået din klage med bilag, og jeg har på dette grundlag besluttet ikke at undersøge sagen yderligere. Det skyldes at jeg ikke mener at der er udsigt til at jeg kan kritisere Indenrigs- og Sundhedsministeriets afgørelse af 24. maj 2006.

Jeg har lagt vægt på følgende:

Trafikministeriet gav dig den 11. april 1995 ret i en klage over Brovst Kommunes vagtordning. Den 24. juni 1996 meddelte kommunen dig at både vagtordningen og taxakørsel for socialforvaltningen for eftertiden ville blive fordelt efter det antal bevillinger hver enkelt vognmand havde. Beslutningen betød at den såkaldte sociale kørsel for dit vedkommende ville blive væsentligt reduceret, og du krævede derfor erstatning af kommunen. Kommunen erkendte senere at du havde krav på erstatning for den sociale kørsel som du gik glip af i 1996.

Brovst Kommunes socialudvalg besluttede den 9. oktober 1996 at du ikke skulle have del i den sociale kørsel for kommunen efter den 31. december 2006.

Du mente at socialudvalgets beslutning skyldtes sagen om vagtordningen og dit krav om erstatning for den reducerede kørsel for socialforvaltningen i 1996. Du lagde sag an mod kommunen og krævede erstatning som følge af at kommunens beslutning af 9. oktober 1996 var usaglig. Du fik ikke medhold i byretten (Retten i Fjerritslevs dom af 8. februar 2002). Vestre Landsret fastslog derimod i en dom af 8. april 2003 at socialudvalgets beslutning om at fratage dig al social kørsel var usaglig, og at du som følge heraf havde krav på en erstatning på 100.000 kr. Landsretten lagde ifølge dommen vægt på at

06 JUNI 2008

J.nr. 2007-3321-410/UL4
Bedes oplyst ved henvendelse

Dok nr. 4

+ bilag

sagens omstændigheder gjorde at der var en formodning for at socialudvalgets beslutning ikke havde en saglig begrundelse. Kommunen havde ikke afkræftet denne formodning.

Statsamtet Nordjylland besluttede den 14. september 2005 at anlægge en erstatningssag mod medlemmerne af socialudvalget som følge af det tab kommunen havde haft i forbindelse med sagen. Statsamtet ville dog ikke lægge sag an mod udvalgets medlemmer hvis de hver især betalte en bod på 2.000 kr.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet ophævede den 24. maj 2006 statsamtets afgørelse af 14. september 2005.

Du klagede over ministeriets afgørelse i dit brev af 7. december 2006 til mig. Jeg sendte den 13. februar 2007 din klage videre til Indenrigs- og Sundhedsministeriet for at ministeriet fik mulighed for at tage stilling til klagen. Ministeriet besvarede denne henvendelse den 1. juni 2007, og den 27. september 2007 klagede du til mig igen.

Ombudsmandens bemærkninger

1. Indledende bemærkninger

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er enig med statsamtet i at den tid statsamtet brugte på at behandle sagen, ikke førte til at det ikke kunne anlægge en erstatningssag mod udvalgsmedlemmerne.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har i afgørelsen af 24. maj 2006 også konstateret at der var et tab for kommunen, og at kommunens økonomiske tab skyldtes den ulovlige beslutning som kommunen traf den 9. oktober 1996.

Jeg er enig med myndighederne i vurderingen af disse forhold.

Min indledende undersøgelse af sagen har derfor kun drejet sig om hvorvidt kommunens tab kunne bebrejdes de enkelte udvalgsmedlemmer på en sådan måde at tilsynsmyndighederne havde grundlag for at anlægge en erstatningssag mod udvalgsmedlemmerne eller kræve en erstatningsretlig bod af dem.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har i afgørelsen af 24. maj 2006 redegjort for reglerne om statsamtets mulighed for at anlægge erstatningssag mod medlemmer af kommunalbestyrelsen og for at fastsætte en erstatningsretlig bod. Ministeriet har i den forbindelse bl.a. citeret § 50 c, stk. 1-4, 1.pkt., og § 50 d i den kommunale styrelseslov (kommunestyrelsesloven). Ministeriet har også citeret uddrag af kommentarer mv. til de to lovbestemmelser for at

udbyde og forklare hvordan og hvornår reglerne kan anvendes. Ministeriet har endelig refereret en række af ministeriets tidligere afgørelser på dette område.

Mine bemærkninger til sagen indeholder derfor ikke en gennemgang af regler mv. på området. Jeg har derimod i vidt omfang henvist til Indenrigs- og Sundhedsministeriets gennemgang heraf i afgørelsen af 24. maj 2006.

2. Udvalgsmedlemmernes ansvar for kommunens økonomiske tab

Vestre Landsret fastslog i dommen af 8. april 2003 at kommunens beslutning om at fratage dig al social kørsel fra 1. januar 1997 var ulovlig. Kommunen skulle derfor betale erstatning til dig.

Landsrettens bedømmelse af kommunens ansvar forudsatte ikke en bedømmelse af et personligt ansvar for den ulovlige beslutning. Ved en bedømmelse af udvalgsmedlemmernes ansvar skal der imidlertid foretages en vurdering af medlemmernes personlige ansvar.

Jeg er på den baggrund enig med Indenrigs- og Sundhedsministeriet i at temaet ved bedømmelsen af udvalgsmedlemmernes ansvar ikke er det samme som ved bedømmelsen af kommunens ansvar.

Det forhold at socialudvalgets beslutning blev anset for at være ulovlig, fører altså ikke uden videre til at de enkelte medlemmer af udvalget er personligt ansvarlige for kommunens økonomiske tab. Medlemmerne er kun ansvarlige for kommunens tab hvis der var noget at bebrejde de enkelte udvalgsmedlemmer, dvs. hvis medlemmerne vidste eller burde have vidst at beslutningen var ulovlig.

Betingelserne for et kommunalbestyrelsesmedlems personlige ansvar er bl.a. belyst i Vestre Landsrets dom af 27. januar 2005 (sagen er gengivet i UfR 2005.1405V). I sagen krævede en kommune at bl.a. kommunens tidligere borgmester skulle betale erstatning til kommunen fordi han havde været med til at indgå en ulovlig fratrædelsesaftale med kommunens tidligere økonomidirektør. Landsretten lagde for det første vægt på at borgmesteren ikke havde nogen særlig sagkundskab på området, dvs. at han ikke havde et særligt kendskab til personalejuridiske forhold. For det andet lagde landsretten vægt på at forvaltningen ikke havde givet borgmesteren oplysninger eller advarsler der burde have givet ham grund til at forlange yderligere undersøgelser i sagen. Landsretten mente på den baggrund ikke at borgmesteren var erstatningsansvarlig.

Dommen er et eksempel på hvilken betydning rådgivningen fra forvaltningen (eller fra en ekstern rådgiver) kan have for vurderingen af om et medlem af en kommunalbestyrelse er erstatningsansvarlig. Hvis kommunalbestyrelsen ikke i

forvejen er blevet advaret af forvaltningen eller af f.eks. tilsynet, kan der ikke stilles særligt strenge krav til kommunalbestyrelsesmedlemmernes agtsomhed. Jeg henviser også til den kommenterede styrelseslov, s. 350 ff (Hans B. Thomsen mfl., Lov om kommunernes styrelse med kommentarer (2004)) og til Jens Garde mfl., Kommunalret, 2. udgave (2005), s. 124 ff. De sager som ministeriet har refereret i pkt. 2 b)–e) i afgørelsen af 24. maj 2006, s. 15 ff, er også eksempler der viser betydningen af forudgående rådgivning.

Det fremgår af kommunens udtalelse af 21. december 2004 og af forklaringerne i både byretten og landsretten at socialchefen og souschefen var med til mødet den 9. oktober 1996, og at den sociale kørsel blev drøftet ved mødet. Beslutningen blev truffet uden en indstilling fra forvaltningen, men der er ikke oplysninger i sagen der tyder på at udvalgsmedlemmerne blev advaret om at omstændighederne i sagen kunne danne grundlag for en formodning om at beslutningen ikke havde en saglig begrundelse. De forklaringer de daværende udvalgsmedlemmer og socialchefen har givet i landsretten, tyder derimod på at socialudvalgets beslutning ved mødet den 9. oktober 1996 var i overensstemmelse med det som forvaltningen mente var bedst for kommunen.

På baggrund af landsrettens vurdering i den sag som jeg har refereret ovenfor, mener jeg heller ikke at omstændighederne i sagen førte til at udvalgsmedlemmerne burde have krævet flere undersøgelser før de traf afgørelsen. Jeg har navnlig lagt vægt på at landsrettens domfældelse af Brovst Kommune skete på baggrund af en sammenkædning af forskellige omstændigheder, og at der ikke er grundlag for at antage at udvalgsmedlemmerne burde have indset at der var en risiko for at kommunen ville blive anset for erstatningsansvarlig på dette grundlag.

Samlet set mener jeg ikke at der på det foreliggende grundlag er udsigt til at jeg kan kritisere resultatet af Indenrigs- og Sundhedsministeriets afgørelse af 24. maj 2006.

Under hensyn til dette mener jeg ikke at de øvrige forhold du har nævnt i din klage, herunder det du har skrevet om ministeriets fortolkning af landsrettens dom, kan give mig grundlag for at foretage mig mere i sagen.

Jeg har på den baggrund besluttet ikke at gennemføre en egentlig undersøgelse i sagen. Hvis en klage ikke giver ombudsmanden anledning til kritik, henstilling mv., kan sagen afsluttes uden at ombudsmanden først forelægger sagen for vedkommende myndighed til udtalelse (§ 16, stk. 2, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand).

Jeg har efter principperne i persondataloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger) orienteret de seks daværende medlemmer

af socialudvalget, [redacted] -
[redacted] og [redacted] om din klage hertil.
Jeg har også sendt en kopi af dette brev til dem.

Kopi af dette brev er også sendt til Jammerbugt Kommune, Statsforvaltningen
Nordjylland og Velfærdsministeriet.

Dine bilag returneres.

Med venlig hilsen

Hans Gammeltoft-Hansen